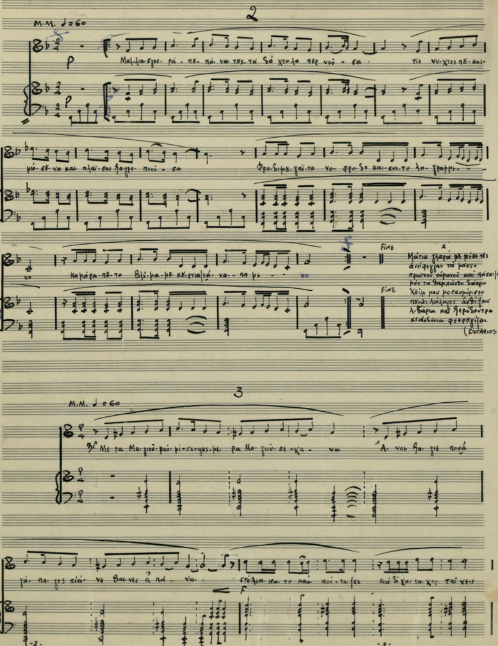

2

Μάτια γλαρά μέ μέσα της
αντιφέγγαν τά μάκρη
πρωινού ουρανού και πάσκιζα
μέν τά θαμπώσει δάκρυ
Χείλι μου μοσκομύριστο
πώς λάλαγες άνθιζαν
λιβάρια και ζερόδεντρα
κιδοδόνια φτερούγιζαν.
(ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ III.)

-2-

Καί μέ τό δάκτυλο άπλωτό μού δειχνες ένα-ένα
τά όσα γλυκά, τά όσα καλά κι'άγνά καί βοδισμένα
Καί μοῦ δειχνει ή θάλασσα νά φέγγει πέρα λαΐδι
και τά δεντρά και τά βουνά στό γαλανό μαγνάδι

(ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ VI)

-3-

Καί μου ίστορούσες μέ φωνή γλυκειά ζεστή κι'άντρίκια
τόσα όσα μήτε του γιαλού δέ φτάνουν τά χαλίκια
Καί μούλεγες, γιέ, πώς όλ'αυτά τά ώραία θάναι δικά μας
και τώρα έσβησες κι'έσβησε τό φέγγος κι'ή φωτιά μας.